

De goede zaak

De één laat Bijlmer-jongeren debatteren over Bush' aanval op Irak, de ander bezorgt een Ghanese dorpsgemeenschap een tractor. Deze juristen zetten zich na kantoortijd in voor goede doelen. Het is nuttig, geeft een aangenaam gevoel en bovendien: "Alleen maar werken en *Lingo* kijken is slap."

Petra Charbon (48), advocaat bij Stibbe

Een eigen plek op maat

DE EERSTE VOETBALTRAINING, vijf jaar geleden, herinnert Stibbe-advocaat Petra Charbon zich nog goed. "Daar stond mijn zoon Just, die een verstandelijke handicap heeft, tussen kinderen met spalkjes, kinderen met Down. Ze deden maar wat. Iemand bukte zelfs voor een madeliefje. Dankzij de serieuze trainingen verbeterde hun spel gaandeweg. Just ging steeds stoerder lopen, met zijn borst vooruit. Ook andere kinderen werden zelfverzekerder. Nog steeds zie ik veel kinderen fysiek vooruitgaan."

En dat allemaal dankzij Only Friends. Deze voetbalclub voor kinderen tussen de 4 en 25 jaar met een beperking bestaat sinds 2000. Hoofdtrainer Dennis Gebbink richtte hem op omdat hij voor zijn eigen zoon, die ook een handicap heeft, geen goede club kon vinden.

Charbon vond Only Friends via de montessorischool van Just. "Tennisen doet hij bij een reguliere club en dat gaat goed, maar met voetbal is dat veel moeilijker. Het directe fysieke contact vergt een ander verstandelijk inzicht, ik weet niet precies hoe het zit. Hier kan Just goed meedraaien, daarom is deze voetbalclub ideaal. Ook voor mij: langs de lijn praat ik veel met andere ouders. Hoe leuk en superlief Just ook is, hij is ook een zorg. Welke vervolgopleiding kan hij aan? Zal hij ooit zelfstandig wonen? De andere ouders herkennen deze vragen."

Trainen de voetballers nu nog in de Amsterdamse Watergraafsmeer, eind 2007 verhuizen zij naar Amsterdam-Noord. Daar verrijst een multifunctioneel sport- en spelcentrum voor vijftienduizend kinderen met een handicap, dat het Ronald McDonald Kinderfonds met Only Friends gaat bouwen. Op dit Ronald McDonald Centre Only Friends komen onder andere buitenvelden voor voetbal, handbal en hockey, een sporthal, fitnessruimte en zwembad. Centraal ligt de *view box*, een glazen clubhuis met computer- en speelhoek.

Charbon: "Dit sport- en spelcentrum is uniek in de wereld. Hoe goed sport voor deze kinderen is, zowel in geestelijk als fysiek opzicht, heb ik zelf gezien. Maar geschikte faciliteiten zijn schaars. Dit sportcentrum wordt speciaal voor hen ontwikkeld. Zo komen er brede paden en hellingbanen voor rolstoelen. Hier kunnen de kinderen zijn zoals ze zijn. Niemand zal ze nakijken."

Charbon bekeek de samenwerkingsovereenkomst met het Kinderfonds en beoordeelt nu de arbeidsovereenkomsten van de directeuren van het centrum. Eerder reviewde ze afspraken met stagiairs en vrijwilligers van Only Friends. Op verzoek van de directie zit ze ook in de raad van advies. "Dat ik samen met tientallen anderen, waaronder vele sponsors en andere vrijwilligers, kan bijdragen aan zoiets waardevols en bijzonders, maakt me blij. Alles, de voetbalclub, het centrum, heeft een bijzondere oorsprong: het verdriet van oprichter Dennis om het anders-zijn van zijn zoon én zijn liefde voor hem."

WAT KUN JIJ DOEN?

Stichting Ronald McDonald Centre Only Friends heeft donateurs nodig. Iedere bijdrage is welkom. Een onderdeel van het sportcomplex sponsoren is mogelijk, van een boom tot het complete clubhuis. Ook vrijwilligers zijn welkom. Om het clubhuis draaiende te houden, (sport)activiteiten te begeleiden en voor zakelijk advies achter de schermen. Voor informatie: Onno Adolfs, o.adolfs@ronaldmcdonaldcentre.nl of 020-6335510.

www.ronaldmcdonaldcentreonlyfriends.nl

Petra Charbon: "Met deze mini-voetbal van mijn zoon Just kun je voetballen én tennissen. Dat kan ook allebei bij het Ronald McDonald Centre Only Friends."

Jan Erik Janssen: "Apotheose van het vak recht aan de weekendschool is het naspelen van een zaak in de rechtbank. De leerlingen vinden het fantastisch om dan een toga te mogen dragen."

Jan Erik Janssen (37), partner bij Stek

Kennis geeft toekomst

HET LIJKT DE NACHTMERRIE van elke scholier: drie jaar lang de hele zondag naar school. De leerlingen van de IMC Weekendschool draaien er echter hun hand niet voor om. Vanaf hun tiende volgen deze kinderen, die door de week op scholen in achterstandswijken zitten, vakken als journalistiek, politiek, sterrenkunde en recht. De lessen worden gegeven door professionals. Stek-advocaat Jan Erik Janssen is een van hen.

Hij doceert sinds 1999 jaarlijks vier zondagen achtereenvolgend aan de weekendschool in Amsterdam Zuidoost, de eerste uit een keten van inmiddels negen scholen in zes grote steden. Net als rechters, officieren en andere advocaten vertelt hij hoe de rechtsstaat in elkaar zit en wat zijn rol is. "Ze denken vaak dat je dagelijks boeven bevrijdt. Ik leg uit wat voor soort advocaten er zijn." Ook geeft hij opdrachten. Zo moesten de kinderen eens vóór en tegen Bush' aanval op Irak pleiten. Want: "Advocaten moeten ook zaken kunnen verdedigen waar ze niet achter staan." Ook liet hij ze ooit broeden op een casus waarbij een meisje, ondanks haar uitmuntende Cito-uitslag, geen vwo-advies kreeg van haar school. De ene helpt protesteerde namens het meisje, de andere hielp de school.

Ter afsluiting neemt hij ze stevast mee naar de rechtbank. Dertig kinderen kruipen daar in de huid van advocaten, officieren of rechters en spelen een casus na, meestal een strafzaak. "Vaak staan ze versteld van zichzelf. Introverte kinderen blijken dan bijvoorbeeld supergoed te kunnen pleiten. Dit vergroot hun zelfvertrouwen en maakt ze bewuster van hun mogelijkheden." Dat is precies wat psycholoog Heleen Terwijn hoopte toen ze in 1998 met het derivatenhuis IMC de weekendschool opzette. Aanleiding was haar onderzoek naar schoolmotivatie onder Bijlmerjongeren tussen de negen en zestien jaar. Ze ontdekte dat velen gedurende hun schoolloopbaan hun oorspronkelijke enthousiasme verloren. Bij gebrek aan kennis van hun opties en afwezigheid van inspirerende rolmodellen werden ze steeds negatiever over hun toekomst. De allerjongsten hadden daar nog geen last van. Vooral kinderen van tien bleken opvallend nieuwsgierig naar hun loopbaanmogelijkheden.

Tweederde van de deelnemers doorloopt het hele traject en krijgt een diploma. Velen blijven ook daarna komen, bijvoorbeeld voor vragen over school- en beroepskeuze. Of ze komen terug om te vertellen dat ze, op aanraden van een 'weekenddocent', een bepaalde opleiding zijn gaan doen. "De weekendschool stimuleert", bevestigt Janssen. "Dat was wat me er zo in aansprak toen ik ervan hoorde. Door dit werk kom ik in contact met kinderen die ik alleen uit kranten ken. Bovendien is lesgeven leuk. Pas zei iemand: 'Ik word advocaat.' Geweldig. Kinderen zijn de toekomst. Kun je ze iets meegeven, hoe klein ook, dan is dat bevredigend."

Stichting IMC Weekendschool heeft sponsors nodig en vrijwilligers: gastdocenten en begeleiders van excursies. Voor vragen: Ananda Reijnen, ananda.reijnen@weekendschool.nl of 020-5141670.

www.imcweekendschool.nl

**WAT KUN
JIJ DOEN?**

Mieke Dudok van Heel (41), jurist bij ING

School in de bergen

HOOG IN DE HIMALAYA, ingeklemd tussen Nepal, Tibet en Bhutan, ligt de Indiase deelstaat Sikkim. Het is er prachtig: felgekleurde bloemen, uitgestrekte bossen en kletterende watervallen. Maar de omgeving mag sprookjesachtiger zijn dan in Calcutta of Delhi, dit is India's armste staat. Mieke Dudok van Heel: "De meeste bewoners leven van de landbouw, de opbrengsten zijn gering. Veel grote gezinnen wonen in hutjes met enkel wat matrassen."

In het zuiden van Sikkim, in het dorpje Bhuriakop, staat een school waarmee de ING-jurist een speciale band heeft: de Sikkim Himalayan Academy. "Deze school biedt goed onderwijs, vanaf de kleuterschool tot groep vijf, dat voor de meeste kinderen gratis is. Kinderen die te ver weg wonen, mogen in het aangrenzende hostel verblijven." Dat doen 27 van de vijftig kinderen. Per familie is plaats voor één kind. "Heeft dat een goede opleiding, dan profiteren alle familieleden daarvan." Overheidsonderwijs bestaat wel in Sikkim en is ook gratis. Maar de kwaliteit is slecht, zegt Dudok van Heel. "Privé-onderwijs is te duur voor de meeste Sikkim-bewoners. Bovendien wonen ze vaak te ver weg van scholen."

Slechts de allerarmsten worden toegelaten in Bhuriakop. Zoals dat Sherpa-jongetje uit een gezin van zeven kinderen. Zijn moeder verkocht pas hun enige koe om medicijnen voor haar zieke echtgenoot te kunnen betalen.

Financier van de academie is Stichting Kinderen van Sikkim, mede opgericht door Dudok van Heel. Via via was ze les gaan geven op een andere school in de streek, de Denjong Padma Choe-ling Academy (DPCA) in het dorpje Pelling. Ze kwam daar onder andere om afstand te nemen van haar drukke baan bij Freshfields in Londen. Ze doceerde Engels, aardrijkskunde en geschiedenis aan kinderen van drie tot zestien. Ook speelde ze met hen. "Gaf ik ze papier en potloden, dan glunderden ze. Hun blijdschap maakte me gelukkig." Terug in Nederland wilde ze zich blijvend voor de kinderen van Sikkim inzetten en zocht ze contact met twee andere DPCA-vrijwilligers, Hedwig Bakker en Jannie Langbroek. Langzaam ontstond het idee voor een eigen school, want bij DPCA konden wel dingen beter. "Waterdichte roosters ontbraken daar. Ook kregen de kinderen eenzijdig eten en was het er vaak vies."

In 2003 ging de Sikkim Himalayan Academy open. Voormalig DPCA-docent Jamyang leidt deze school, Bakker verblijft in de regio en is elk half jaar twee maanden ter plekke. Dudok van Heel en mede-oprichter Langbroek kijken op afstand mee. Nieuwe plannen zijn er volop. Zo zoekt Jamyang momenteel naar grond voor de bouw van een grotere school. "Behalve scholing krijgen kinderen eten, drinken en kleding. Hoe meer kinderen we een menswaardig bestaan kunnen geven, hoe beter."

WAT KUN JIJ DOEN?

Stichting Kinderen van **Sikkim** heeft donateurs nodig. Elke bijdrage is welkom. Het is mogelijk om een onderdeel van de nieuwe school te sponsoren of maandelijks een kind financieel te steunen. Vrijwilligers die bijvoorbeeld voor twee maanden les willen geven zijn ook welkom. Voor informatie: Mieke Dudok van Heel, miekedvh@wanadoo.nl 020-6523256.

www.sikkim.nl/www.sikkimhimalayanacademy.org

Mieke Dudok van Heel: "Dit is een van de leerlingen van de Sikkim Himalayan Academy. Haar stralende gezichtje maakt mij duidelijk waarvoor we het allemaal doen!"

Jan Willem Kamp: "Met het verstrekken van renteloze microkredieten draagt Zero-Kap een steentje bij aan een betere wereld."

Jan Willem Kamp (42), interim-jurist

Ontwikkelingshulp zonder rente

ROND PRINSJESDAG ZAG interim-jurist Jan Willem Kamp een enquête. Wat bleek? De meeste Nederlanders zijn vóór bezuinigingen op ontwikkelingshulp. "Onbegrijpelijk. Wij hebben gewoon geluk dat we hier zijn geboren. Zeggen dat ze het in Afrika maar beter moeten regelen, is te makkelijk. Rijke landen moeten arme helpen. Dat is net zo vanzelfsprekend als je naast je werk voor anderen inzetten. Alleen maar werken en *Lingo* kijken is slap." Geen wonder dus dat het klikte tussen Kamp en de inmiddels overleden oud-commissionair Frans Spierings, een neef van zijn vader en mede-oprichter van Zero-Kap. Een greep uit de projecten van de stichting uit 1989. Een Ghanese dorpsgemeenschap kon een tractor kopen. Een groep kasteloze vrouwen in India schafte geiten aan voor hun melkbedrijf. In Sri Lanka werd een kleermakersopleiding voor doven gefinancierd, in Indonesië de bouw van woningen voor het lager personeel van het Borromeus Ziekenhuis.

De stichting biedt leningen van twee- tot vijftigduizend euro, terug te betalen tegen nul procent rente. Dat is volgens Kamp uniek. Veel initiatieven in de Derde Wereld lopen stuk op de huizenhoge rentes bij leningen, percentages van rond de 25 zijn gangbaar. Doodzonde, vonden de oprichters van Zero-Kap. Vandaar hun andere opzet.

Oorspronkelijk werd de geldstroom naar Azië, Latijns-Amerika en Afrika deels gevoed door renteloze leningen van Nederlandse particulieren, maar inmiddels heeft Zero-Kap deze wat bewerkelijke constructie verlaten en vraagt de stichting nog enkel om giften. Waarom de organisatie deze donaties niet gewoon schenkt aan ontwikkelingslanden? Kamp, stellig: "Geef je mensen een lening, dan voelen ze zich serieuzer genomen en houden ze hun gevoel van eigenwaarde. Het gevoel dat ze uit dankbaarheid voor je op de knieën moeten vallen ontbreekt." Twee jaar geleden stapte Kamp in Zero-Kap. Hij adviseert het bestuur, voorgezeten door CWI-topman Rens de Groot, over het honoreren van aanvragen. "Wij financieren alleen projecten die de levensstandaard van een groep structureel verbeteren. Wij regelen geen vis, maar een hengel. Neem die woningen. Mensen die eerder huurden zijn nu huisbezitters en hebben iets om eventueel te verkopen."

Zonder een kredietgarantie blijft de kas dicht. "Zekerheden als pand- of hypotheekrechten ontbreken vaak in ontwikkelingslanden. Wij zoeken naar alternatieven: een bankgarantie van een lokale organisatie bijvoorbeeld. Of een aanbeveling van een van onze samenwerkingspartners, zoals Cordaid of Wilde Ganzen. Bij het woningbouwproject ontvingen wij een werkgeversgarantie. Al verschillen deze zekerheden van de Nederlandse, onze aanpak werkt. Het gros van de leningen wordt terugbetaald." Komt het geld na vijf tot negen jaar terug, dan gaat het rechtstreeks naar nieuwe projecten. "Hetzelfde geld wordt voortdurend rondgepompt in ontwikkelingslanden. Een mooi idee."

Stichting **Zero-Kap** heeft donateurs nodig.

Voor meer informatie: het secretariaat, info@zero-kap.nl of 035-6936232.

www.zero-kap.nl

**WAT KUN
JII DOEN?**

Saskia Janson (35), advocaat bij Wintertaling Advocaten en Notaris

Herinneringen van onschatbare waarde

EEN MEISJE DAT IENIEMIENIE ontmoet, het muisje uit *Sesamstraat*. Een blind jongetje dat zó van de hoge springt. Een jongedame die, gehuld in een trouwjurk, wordt gedoopt. Zomaar wat wensen die de Brand New Day Foundation verwezenlijkte. En ze gaan door tot alle ingediende wensen zijn vervuld, belooft Wintertaling-advocaat Saskia Janson. Zij is voorzitter van de stichting die zich inzet voor kinderen met het syndroom van Batten-Spielmeyer-Vogt (BSV) en hun familie. Door deze aangeboren stofwisselingsstoornis verslechtert de geestelijke en lichamelijke toestand van kinderen vanaf ongeveer hun vijfde levensjaar. Ze raken blind, dementeren, belanden in een rolstoel. Meestal sterven ze tussen hun achttiende en dertigste. De foundation opereert sinds 2001. Janson besloot toen met een aantal vrienden dat ze méér voor de maatschappij wilden doen. Geld storten vonden ze “te makkelijk”, iets neerzetten was “uitdagender”. Toen de huidige secretaris vertelde over een kennis die werkte met BSV-kinderen, hadden ze hun doelgroep gevonden: er was nog weinig voor kinderen met deze relatief onbekende ziekte. Bovendien is de groep met circa 45 Nederlandse patiënten “te overzien”, zodat het werk “te behappen” is. Met steun van Bartiméushage, een instituut voor blinden en slechtzienden, en de patiëntenvereniging kreeg hun plan vorm. Hun doel: een verschil maken in de levens van kinderen met BSV en hun familie.

En dat lukt. Janson herinnert zich nog een optreden van een gezelschap dat deed aan belevings-theater. “Keiharde scheten maakten ze, met een koekblik. Een meisje schaterlachte. Haar ouders schoten vól. Ik vervolgens ook. BSV-ouders zien hun kinderen weinig lachen. Ze worden steeds introverter, ook omdat hun spraakvermogen verslechtert. Hun geheugen wordt ook minder. Toch herinneren ze zich altijd wel iets van onze evenementen. We geven kinderen en hun ouders herinneringen.”

Twee keer per jaar is er een Family Fun Day. “Dan zwijgen we over BSV. Onbezorgd genieten staat voorop. Elke vrijwilliger ontfermt zich over een kind, zodat de ouders bijvoorbeeld ervaringen kunnen uitwisselen. Ik trek al jaren op met Chris, die nu twintig is. Ook als hij jarig is, ga ik langs. Hij praat al jaren over de dag dat zijn wens uitkwam. Hij mocht meerijden in een Ferrari.”

Met z'n allen bezochten ze de Efteling en een indianendorp van een tuinder. Zijn vrouw kwam linedancen, een indiaan liet de kinderen eindeloos ugh-en. Ook gingen ze naar De Hoge Veluwe. Vanuit ‘huifbedden’ op de ruggen van twee paarden konden de kinderen het park verkennen. “Na een familiedag ben ik kapot: zó heftig om te zien hoe sommige kinderen achteruit zijn gegaan. Dan besef ik des te meer dat ik blij moet zijn met mijn gezondheid en dat werk niet het belangrijkste is.”

WAT KUN JIJ DOEN?

Stichting Brand New Day Foundation heeft donateurs nodig. Ook vrijwilligers zijn welkom. De mogelijkheden variëren van het op ad-hoc basis meewerken bij concrete wensen tot het meerdere keren begeleiden van familiedagen. Voor vragen: Saskia Janson, info@brandnewday.org of 06-42723066.

Saskia Janson: “De groene rups is het logo van de Brand New Day Foundation. Het leven van een rups is mooi maar kort. Vandaag nog een rups, morgen een nieuw begin als vlinder.”

Aafje Rietveld (30), advocaat bij de VEB

Een nieuw thuis

ALS KIND PROPTE ze boterhammen in enveloppen. Ze krabbelde er 'Afrika' op en, voilà, haar pakketje voor de Biafra-kinderen was gereed. Inmiddels pakt VEB-advocaat Aafje Rietveld het effectiever aan. In 2005 ging ze naar het stadje Thika, bij Nairobi, en kocht daar een halve hectare grond, stenen en een hekwerk. Op die grond komt een fonkelnieuw tehuis voor verwaarloosde en mishandelde kinderen en wezen uit Thika en directe omgeving. Vanaf 2007 kunnen er vijftig terecht, meer dan dubbel zoveel kinderen als in het huidige Child Rescue Centre (CRC). "Het voelt goed om het CRC te steunen. Dit tehuis wil deze kinderen zo lang mogelijk, minimaal tot de middelbare schoolleeftijd, onderdak, voedsel, medische zorg, scholing, liefde en aandacht bieden. Het CRC creëert een solide basis."

Dat heeft Rietveld zelf gezien. Toen ze de grond kocht, werkte ze als CRC-vrijwilliger. "Tijdens een safari zat ik ooit in een resort dat dagelijks evenveel water verbruikte als het nabij gelegen Masai-dorp in drie maanden. Dat stak me. Ik wilde terugkeren om de bevolking te helpen." Omdat ze maar een maand had, kon ze voornamelijk terecht bij kindertehuizen. Ze koos het CRC omdat dit in 2004 is opgezet door lokale Kenianen én rekening houdt met de achtergrond van de kinderen. Elk kind krijgt bijvoorbeeld maandelijks bezoek van een stamgenoot die vertelt over zijn of haar eigen cultuur.

Die ene maand was ze vooral bezig met de verzorging van de kinderen. "Geregeld moesten ze om me lachen. Op dat moment betekende je iets in levens vol ellende." Neem dat van de achtjarige Patrick: hij groeide op in zijn moeders bordeel annex illegale drankstokerij. Door interventie van een kerk kreeg het jongetje bij het CRC een echt thuis. Later overleed zijn moeder, waarschijnlijk aan aids. Patrick's vader was haar al voorgegaan.

Terug in Nederland bleven de "zachtaardige, zorgzame" Patrick en al die anderen in haar hoofd. "Klaagde iemand, dan dacht ik: lekker belangrijk. Dat is wel gesleten. Maar ik ben nog steeds he-le-maal klaar met de gelakte nageltjes en de merkkleding. Minder is ook goed."

Sinds haar terugkeer steunt ze Patrick financieel en werft ze donateurs en vrijwilligers. Inmiddels is ze ook bestuurslid van het CRC en beslist ze mee, bijvoorbeeld over de inrichting van de nieuwe plek. "Ik vind het CRC zo belangrijk dat ik erbij betrokken wil blijven. Zo leren de kinderen hier ook wat goed en slecht is. Deze lessen zullen zij doorgeven aan hun kinderen." ■

WAT KUN JIJ DOEN?

Het **Child Rescue Centre** heeft donateurs nodig. Elke bijdrage is welkom. Het is mogelijk om een deel van het nieuwe tehuis te sponsoren of maandelijks een kind financieel te steunen. Vrijwilligers die in het tehuis willen werken, zijn ook welkom: minimaal twee weken, maximaal drie maanden. Voor informatie: Aafje Rietveld, 070-3130000 of crckenya@planet.nl.

www.crckenya.org

Aafje Rietveld is shown in profile, looking towards the left. She has curly brown hair and is wearing a dark, short-sleeved top. She is holding a traditional Masai artifact, which appears to be a wooden or bone structure with intricate carvings and a blue beaded necklace hanging from it. The background is dark, making her and the artifact stand out.

Aafje Rietveld: "Tijdens mijn eerste Kenia-reis kreeg ik dit beeldje van een oude Masai-vrouw met wie ik meteen een intens contact had. Na deze reis móést ik gewoon terugkeren om wat voor de bevolking te doen."